

A Közgűjteményi és Közművelődési Dolgozók Szakszervezete csatlakozott e demonstrációhoz.

A szokásos támogatáson, szolidaritáson túl fontosnak tartottuk, hogy itt és most ezen a nagyon fontos eseményen mi is hallassuk hangunkat.

Miért?

A kulturális területen, – a levéltárak, a könyvtárak, a múzeumok, a művelődési házak dolgozói - **keresnek országosan a legkevesebbet**. Sokan, ugyanúgy kiírhatják magukra, mint a szociális ágazat képviselői, hogy felsőfokú szakképesítéssel, több évtizedes munkaviszonnyal a minimálbér körül keresnek, keresetük még a hivatalos létminimumot sem éri el.

Ezzel tisztában vannak a kulturális tárca vezetői is, hiszen többszöri tárgyalási kezdeményezésünkre, úgy az előző, mint a jelenlegi kormány államtitkárai, Halász János, majd Hoppál Péter is szégyenletesnek tartotta dolgozóink jelenlegi bérét.

Kezdeményezésünkre kifejezték segítő szándékukat, de a konkrét lépéseket elodázták az úgynevezett életpálya modell bevezetésének távlati tervével - amelyet mi a pedagógusok tapasztalatai alapján fenntartásokkal fogadtunk-, de soha nem zártuk el az ezzel kapcsolatos tárgyalásokról sem.

Ami rajtunk múlt, adatokkal, szolid, majd határozott levélbeli kéréseinkkel, majd idén januárban, a kultúra napjához kapcsolódóan, **saját országos demonstrációval is hangot adtunk szerény követeléseinknek**.

Miért állítom, hogy szerények a követeléseink?

- Nálunk a bérek jórészt a 2002.évi állapotban vannak, - akkor, amikor még a teljes közszférát együtt kezelte a Medgyesi kormány, s átlagban 50 % emelést adtak - később a 2008. évi minimális emelést (1.5-2%) elvitte az esetlegesen adható munkáltatói plusz és a 13. havi megvonás.

Arról nem is szólva, hogy a fővárosi, minisztérium alá tartozó intézményeknél 2011-ben egy 20%-os elbocsátást is elszenvedett a szakma. A minisztérium alá tartozó intézményeknél bevezetett bértömeg gazdálkodás sem arra megoldás, hogy igazságosan minden szinten, minden munkatárs emberhez méltó fizetést kapjon.

Mára a 2002. évi fizetések legalább 50%-al kevesebbet érnek!

Mint köztudott a kormány feldarabolta a közszférát. A különböző életpálya modell egyeztetésekkel nagyrészt sikerült kihúzni a méregfogát az elégedetlenségeknek – többeknek továbbra is a konkrét béremelésnek csak a reménye van meg.

A mi területünkön csak halvány ígéret szól egy 2016. évi életpálya modell egyeztetésről.

Így a valódi béremelési remény még a „holdban van” – **nekünk még idej, vagy jövő évi bérkompenzációs ígéretünk sincs**.

Holott a bérkompenzációs igényünk jogosságát elismerte a jelenlegi kulturális államtitkár is, pedig azt csak vészmegoldásnak, tűzoltásnak lehetne tekinteni, hiszen pl. a nyugdíjba sem számít bele.

Továbbra sem mondunk le arról, hogy magyar kulturális dolgozók megbecsülését jelző és fontosságához méltó valódi megoldást jelenleg is egy azonnali 50%-os béremelés jelentene.

Mit tehetünk, ha a kulturális minisztérium képviselői nem tudják kellően képviselni területüket?

A KKDSZ fordult már többször is a szakminisztérium képviselőin kívül a miniszterelnökhöz, a NGM miniszterhez is, eddig mindhiába.

Látva, hogy a hivatalos csatornák bedugultak, egy olyan valaki jutott eszembe, aki talán a megfelelő szinten, megfelelő tanácsaival segíthetne e szakmák sanyarú helyzetén, egy egykori pályatárs.

Habony Árpádról van szó, a titkos – tanácsadóról, aki egykor hófehér kesztyűben, mint „restaurátor” helyezte a magyar szent koronát a Parlamentben elhelyezett szuper biztos vitrinbe.

Neki szól üzenetünk, jelenleg tanácsával talán ő tudna befolyással lenni és segíteni azoknak a közalkalmazottként dolgozó pl. restaurátor kollégáinak, akik több évtizede, sokszor napi 8 órát is meghaladó munkaidőben felsősokú szakképesítéssel a minimálbér körül keresnek.

Bár valószínű, hogy közalkalmazottként soha nem dolgozott, úgy tűnik az első Orbán kormány óta jelentős pályamosósítást végzett.

Úgy vélem jelenleg mégis ő az, aki meg tudná magyarázni jeles barátainak, a közgyűjtemények és közművelődési kollégák munkájának jelentőségét, fontosságát, felhívhatná a figyelmüket arra, hogy a magyar állam kontinuitásának tárgyi emlékeinek feltárása, kutatása, megőrzése mindannyiunk közös felelőssége. A magyar nemzeti tudat számára hasonlóan fontos a mi munkánk, mint a velünk most közösen demonstráló szociális munkások áldozatkész munkája.

Vajon meghallja szavunkat? Megpróbál segíteni?

A területünkön dolgozók létszáma – az elmúlt évek létszámcsökkentéseinek köszönhetően - alig haladja meg a 10 ezer főt.

Most nem akarok kitérni arra, hogy a költségvetésben hányféle olyan összeget terveztek be, amelyek fontossága eltöri annak az alig több mint 10 ezer kulturális dolgozó tevékenységéhez és szakmai presztízséhez képest, amiért most szólunk.

Nem életpálya modellre kellene várnunk, hanem a jelenlegi KJT. bértábláját kellene azonnal aktualizálni.

Azt már csak halkán merem mondani, hogy távlati célként visszatérhetnénk, az 1992-es javaslatához, amikor a terv szerint a bértábla A/1-es összege a mindenkori minimálbér legyen. Akkor, ha majd ezt elérhetjük, beszélhetünk majd emberhez méltó, megbecsült kulturális dolgozókról.

S akkor a kultúra munkásai reménykedhetnek, hogy berendezkedhetnek arra az európai polgári életmódra, amelyet miniszterelnökünk a mai öt éves beszámolójában is csak meghatározhatatlan jövőre vizionált, amikor majd kereshetnek kollégáink is annyit, mint a németek vagy a franciák, s biztonságban és kényelmesebben élhetnek.

Mennyi időt tudunk még várni, mennyi időt kellene erre várnunk?

Követeljük, hogy már a jelenlegi költségvetésbe építsék be a közgyűjteményi és közművelődési dolgozók béremelését, az életpálya modell elkészültéig is rendezzék a KJT. bértábla besorolási számait, amelyre a KKDSZ már két éve letette a kulturális tárcának szerény javaslatát.

2015. május 29.

Papp Katalin - KKDSZ alelnök: Elhangzott a „Beccapva és kisémmizve” c. Szociális Ágazati demonstráción